

Ето го това бѣдно дѣте, потънжло въ трѣвата, растворило си книжката и чете ли чете . . .

Искаше ми се да го попитамъ за нѣщо, но не можихъ да се рѣшя да прѣкъснѣж заниманието му.

Така чете то около единъ часъ и пакъ забърза къмъ града съ книжката въ ръцѣтъ си.

Нѣколко утрини на редъ ходѣхъ на разходка все на сжщото мѣсто и всѣкога заварвахъ това дѣте да чете.

Кое ще бжде това трудолюбиво дѣте? Да ли има баща и майка?

Тѣзи въпроси започнѣхъ всѣки день да ме вълнуватъ. Най-много искахъ да узнаѣж, защо то плаче, когато всичко около него се радва.

Най-послѣ азъ трѣгнѣхъ единъ день слѣдъ него. Искахъ да узнаѣж кой е учителътъ му, за да го попитамъ за този ученикъ.

Сполучихъ най-послѣ да постигнѣж и това.

Ето що ми разправи той: „Да, този ученикъ е най-трудолюбивия и най-смирения отъ всички. Много голѣма надѣжда има въ него, но сираче е горкия! Съ прося се прѣхранва. Азъ му купувамъ книги и сегизъ тогизъ му давамъ и пари за хлѣбъ. То плаче, защото му е много мѣчно. Никой отъ другаритѣ му не се събира съ него.“

Това ми разправи учителътъ му съ нажаленъ гласъ.

Азъ се съжалихъ много надъ това бѣдно сираче.

Простихъ се съ учителя му, като му казахъ, че азъ ще му давамъ по 20 л. (на учителя) на мѣсецъ, да му купува всичко, каквото му е нужно. Учителътъ съ радостъ посрѣщнѣж това мое желание.

Така то свърши гимназията съ най-отличенъ успѣхъ, безъ да знае, кой е неговия добродѣтель.

Единъ день излѣзохъ да се разходѣж пакъ на сжщото мѣсто.